

Členové týmu:

Bajkalová Nikola
Synková Markéta
Štercová Ema
Tatíčková Adéla
Uhrová Gabriela

Vyučující:

Ing. Ošlejšková Michaela

Eliška Válková

Eliška Válková se narodila 1937, její rodina žije stále ve stejném domě již od 18. století. V dětství měla ortopedickou vadu, přesto chodila do školy “na klášter“ a hrála divadlo.

7:45 – 7:58 : „Bylo to báječný, protože my jsme pořád nacvičovali nějaký divadla nebo nějaký besídky, nám se to hrozně líbilo, no a vystupovali jsme“

Přišel rok 1942, když byl spáchán atentát na Heydricha

8:15 – 8:18 : „to už teda stálo za starou belu“

8:20 – 8:26 : „To už byly ty hrůzy, kdy visely na vratech seznamy popravených.“

Už jako děti se na ně chodili dívat a věděli, že to jsou zavraždění lidi. V kostele o tom nemohli mluvit. Během války se poslech zahraničních rozhlasů trestal.

10:15 – 10:23 : „ ovšem odborníci i na tom vykuchaným rádiu dokázali tam najít, kde se dá poslouchat zahraniční rozhlas“

Při období náletu studovala na Měšťance

12:13 – 12:34 : „sranda byla ta, že když byl nálet, tak první to hlásila Vídeň a Vídeň to nehlásila sirénou, ale začala kukat kukačka “.

Měli čím dál tím větší strach, protože bombardování bylo čím dál tím intenzivnější.

14:53 - 15:15 : „ Zabilo to sedláka na polu keré voral pomlátilo to tam ty domy zahynuli tam lidi, kteří byli zasypaní ve sklepe a nemohli se dostat ven, takže to bylo obrovskej nálet a to už jsme měli všeci strašnej strach a začali jsme vymýšlet kde se schovat“

Báli se skrývat v jejich sklepe, aby nebyli zasypaní.

15:25 – 15:35 : „My jsme měli dům vybombardovaný padla nám puma na silnici před dům“

A tak se přesunuli do zámku Belkredium, kde byl její strýc správcem.

16:12 – 16:18 : „A tam byla spousta lidí schovaná pač tam byl obrovský sklep pod celým zámkem a bylo to propojený“

Prožili tam celou frontu. Skončila válka a všechno se začalo vracet do starých kolejí.

Když se chtěla hlásit na školu, tak přišla komplikace.

30:29 – 30:36 : „A na mě přišel posudek z obce, kde nebylo doporučeno, abych mohla studovat“

30:40 – 30:50 : „No tak první, když mě to řekl ředitel školy, tak já jsem byla strašně nešťastná, tam jsem vyhrožovala sebevraždou a tak“

Jelikož její prarodiče měly s kantory dobré vztahy, nakonec se na školu dostala. Studovala pediatrii.

31:40 – 31:53 : „My jsme byli báječná třída, máme se hrozně dodnes rádi, a protože většina nás měla takový nějaký problémy s přijetím na střední školu“

Potom v roce 1959 se vdávala a rok na to porodila prvního syna. Po promoci začala pracovat ve stejné nemocnici jako její manžel, který byl primář. Když otěhotněla podruhé, tak prvních 5 měsíců těhotenství skrývala, protože věděla, že se to v práci nenosilo.

Nakonec všechno dobře dopadlo a dodnes žije šťastně se svojí rodinou v Líšni.

